

Владимир Беара (Зелово крај Сиња, 2. новембар 1928 - Сплит, 11. август 2014.) је био прослављени фудбалски (голман), репрезентативац, тренер.....

Сматра се најбољим нашим голманом свих времена. Бранио је гол Хајдука на око 308 утакмица, да би, касније, приступио Црвеној звезди, за коју је бранио на 174 утакмица. Бранио је гол репрезентације 59 пута. По завршетку голманске каријере, тренирао је више страних и наших клубова. Био је и голман селекције Европе.

Пут од младог електричара из малог места Зелова недалеко од Сплита, који је у слободном времену статирао у Сплитском позоришту и помало играо балет, до голмана светског гласа - био је метеорски брз. На игралишту сплитских „билих“ случајно се затекао да би вежбао еластичност, одраз и висок скок ради успеха у балету, а остао је да би постао (заједно са Џајићем) југословенски фудбалер са највише освојених домаћих трофеја - седам титула првака Југославије и два пехара Купа председника Тита!

За мање од годину дана превалио је онај скоро редовно најтежи пут - од играча подмлатка до стандардног првотимца. Уз велику помоћ најстаријег југословенског тренера Луке Калитерне и бившег репрезентативца и интернационалног судије Леа Лемеша, „Еро“ - како су га од првих дана звали - брзо је постао идол сплитских навијача, истиснувши из тима ондашњег голмана Хајдука Бранка Стинчића и поставши звезда која ће дуго сијати на југословенском фудбалском небу.

Беара је био голман највише светске класе. Грађен као да га је неко вајао да буде голман, веома привлачне појаве, са спектакуларним интервенцијама и стилем игре, елегантан у сваком покрету, са скоковима који су освајали лепотом и изразитом еластичношћу, као и надасве муњевитим рефлексом који је његовим великим достигнућима давао посебну одлику, Беара је био међу перјаницама југословенског фудбала у време кад је играо. А остао је као један од најбољих голмана у аналима европског и светског фудбала.

У свом матичном Хајдуку, за који је одиграо 308 утакмица (од тога 136 првенствених - примио 139 голова и 14 у купу Југославије) унео је прекретницу кад је 1948. године стао између статива. Хајдук је већ 1950. освојио прву титулу првака после Другог свјетског рата, а у кратком раздобљу од свега пет година, још двије - 1952. и 1955. године. То је по резултатима било најуспешније раздобље у историји сплитских „Мајстора с мора“; Уосталом, шта је Беара значио за Хајдук, најбоље се видело кад га је новембра 1955. напустио и прешао у београдску Црвену звезду. Сплићани после његовог одласка нису

могли да се опораве више од 15 година!

После најспектакуларнијег трансфера оног времена, Беара је у дресу Црвене звезде, од 6. новембра 1955. до 19. јуна 1960. године, одиграо 174 утакмице (од тога 83 првенствене - примио 81 гол и 10 у Купу Југославије) и освојио четири титуле првака Југославије (1956, 1957, 1959. и 1960. године), као и два трофеја Фудбалског купа Југославије (1958. и 1959). Дакле, 1959. чак „дупла круна“ - првенство и куп у истој сезони.

У дресу репрезентације Југославије Беара је бранио гол 59 пута, на његову срећу у време великог просперитета југословенског фудбала, кад су наилазиле бројне прилике да своје велике способности максимално искаже на највећим светским фудбалским сценама. Дебитовао је 8. октобра 1950. године на утакмици против Аустрије (2:7) у Бечу, на којој је, играјући само последњих десетак минута, дефинитивно наследио свог великог претходника [Срђана Мркушића](#). После тога, пуних девет година био је без премца и са највећим успехом чувао мрежу репрезентације. У том периоду, у два маха, одиграо је у неиспрекиданом низу прво 20, а онда 22 утакмице!

Учествовао је на два светска првенства (1954. и 1958. године), при чему је 1950. у Бразилу такође био члан репрезентације, али као резерва голману Мркушићу није одиграо ниједну утакмицу. Био је и један од најбољих играча оног легендарног „олимпијског тима“ који је 1952. године у Финској освојио сребрну олимпијску медаљу. У низу утакмица на којима су његове бриљантне одбране остале незаборавне, спада и финална утакмица против Мађарске (0:2) у Хелсинкију, на којој је одбранио једанаестерац славног Ференца Пушкаша.

Незаборавна је остала и она утакмица 22. новембра 1950. године против Енглеске (2:2) у Лондону, у којој Енглези први пут на домаћем терену нису успели да победе једну европску репрезентацију. Беара је био у правом смислу речи јунак овог великог сусрета и тада је од стране енглеске штампе, уз највеће комплименте, назван „Велики Владимир“. Бриљирао је и на Светском првенству 1954. године у Швајцарској, посебно на утакмици против Бразила (1:1), на којој је током 120 минута игре одбранио велики број удараца који су изгледали неодбрањиви. Исте године, 22. септембра 1954, на утакмици против Велса (3:1) у Кардифу, Велшани су видели једно од најбољих издања „Великог Владимира“. Као и Италијани годину дана касније, 29. маја 1955. у Торину, кад је наш тим до ногу потукао „Аззуре“ са 4:0. На тој утакмици Беара је озбиљније повредио око и морао се у Сарајеву подвргнути операцији.

Једну од највећих радости у каријери доживео је 21. октобра 1953. године на утакмици против Енглеске (4:4) у Лондону, када је, заједно са Чајковским, Вукасом и Зебецом, бранећи у другом полувремену уместо Аустријанца Земана, био члан селекције Европе на прослави 90-годишњице Фудбалске федерације Енглеске.

Опроштајну утакмицу у репрезентацији Беара је одиграо 11. октобра 1959. године против Мађарске (2:4) у Београду, на којој је дебитовао будући велики голмански ас Милутин Шошкић.

Наредне године, 19. јуна, опростио се од београдских „црвено-белих“ и каријеру наставио у СР Немачкој, у клубу Алеманниа Аацхен, чије је боје бранио две године и задобио - две тешке повреде. Први пут, 1961, доживео је прелом десне потколенице, а онда, 25. новембра 1962, на утакмици против екипе Борусиа Дортмунд (3:5) у Дортмунду, поново је доживео трагедију: нога му је била сломљена на истом месту као и први пут! Практично, то је био крај, кобан завршетак једне заиста блиставе каријере, јер се наредне две године практично само опорављао од повреде бранећи у нижеразредној екипи Вицториа Колн.

У међувремену је завршио Високу тренерску школу у Келну и посветио се тренерском позиву. Радио је у СР Немачкој, Холандији, Камеруну и био тренер више екипа у Југославији.

А још један велики тренутак остварио је кад се 1970. године вратио у Хајдук, у коме је као помоћник Славка Луштице, почетком лета 1971, прославио последњи спортски тријумф: Хајдук је после 16 година поново освојио титулу првака Југославије, прекинувши трогодишњу узастопну доминацију Црвене звезде.

Спољашње везе

- [Профил на сајту репрезентације Србије](#)
- Радио телевизија Србије: [Владимир Беара отишао у легенду](#) , 11. август 2014.
- Слободна Далмација: [Умро је велики Владимир Беара](#) , 11. август 2014.
- Блиц Спорт: [Преминуо легендарни голман Владимир Беара](#) , 11. август 2014.
- Моцарт спорт: [PREMOTAVANJE: Beara, grand jeté](#) , 5. фебруар 2018.